Uwaga: niedawno wprowadzono na tej stronie zmiany w oryginalnej wersji językowej de. Strona w wybranej przez Ciebie wersji językowej jest obecnie tłumaczona przez nasze służby tłumaczeniowe.

niemiecki

Swipe to change

Jak doprowadzić do wykonania orzeczenia

Austria

1 Co oznacza wykonywanie orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych i handlowych?

Egzekucja (*Vollstreckung*), zwana w Austrii również *Exekution* lub *Zwangsvollstreckung*, oznacza zastosowanie przymusu państwowego w celu realizacji nadających się do wyegzekwowania wierzytelności i roszczeń.

W kodeksie postępowania egzekucyjnego (*Exekutionsordnung)* wyróżnia się następujące rodzaje egzekucji:

egzekucję świadczeń pieniężnych;

egzekucję w celu zapewnienia podjęcia lub zaniechania określonego działania.

Egzekucja świadczeń pieniężnych

W przypadku egzekucji świadczeń pieniężnych we wniosku o wszczęcie egzekucji wierzyciel musi wskazać składniki majątku, do których ma być skierowana egzekucja (wybór środków egzekucyjnych); może on dokonać wyboru między innymi między egzekucją z rzeczy ruchomych (rzeczy ruchomych materialnych), egzekucją z wierzytelności, w szczególności egzekucją z wynagrodzenia, oraz przymusową sprzedażą nieruchomości w drodze licytacji.

Egzekucja w celu zapewnienia podjęcia lub zaniechania określonego działania

W przypadku egzekucji służącej zapewnieniu podjęcia lub zaniechania określonego działania aby wyegzekwować roszczenie, wierzyciel musi wnieść o zastosowanie środków egzekucyjnych przewidzianych w kodeksie postępowania egzekucyjnego.

Egzekucja do celów powództwa o zaniechanie naruszeń (*Unterlassungsanspruch*) polega na nałożeniu grzywny na wniosek sądu egzekucyjnego, po uwzględnieniu wniosku o wszczęcie egzekucji. W przypadku dalszych naruszeń sąd egzekucyjny, działając wniosek, powinien nałożyć kolejną grzywnę lub wymierzyć karę pozbawienia wolności w łącznym wymiarze do jednego roku.

Aby wyegzekwować podjęcie określonego działania, które może podjąć osoba trzecia, wierzyciel wnioskujący o wszczęcie egzekucji jest uprawniony – na wniosek sądu – do zlecenia podjęcia tego działania na koszt zobowiązanego.

Egzekucja roszczenia o podjęcie określonego działania, którego nie może podjąć osoba trzecia i którego wyegzekwowanie zależy zarazem wyłącznie od woli zobowiązanego, polega na wymierzeniu stronie zobowiązanej do podjęcia tego działania – na wniosek sądu – kary grzywny lub kary pozbawienia wolności w łącznym wymiarze do sześciu miesięcy.

2 Jakie organy są właściwe w zakresie wykonywania orzeczeń?

Zgodę na przeprowadzenie egzekucji wydaje co do zasady właściwy sąd rejonowy (*Bezirksgericht*).

Sąd właściwy miejscowo:

Egzekucja z rzeczy ruchomych i z wierzytelności:

w przypadku egzekucji z wierzytelności właściwość sądu określa się według zasad ogólnych (właściwy jest sąd, w którego okręgu miejsce zamieszkania ma dłużnik); w przypadku egzekucji z rzeczy ruchomych właściwość sądu wyznacza miejsce położenia rzeczy w chwili wszczęcia egzekucji.

Przymusowa sprzedaż nieruchomości w drodze licytacji:

w przypadku egzekucji z nieruchomości (wpisanej do księgi wieczystej) właściwy jest sąd wieczystoksięgowy (*Grundbuchsgericht*).

Po wydaniu zgody na przeprowadzenie egzekucji postępowanie prowadzi się z urzędu. Postępowanie egzekucyjne prowadzi albo sąd w składzie jednoosobowym (w przypadku przymusowej sprzedaży nieruchomości), albo urzędnik sądowy (w przypadku egzekucji z rzeczy ruchomych lub z wierzytelności). Urzędnik sądowy jest specjalnie przeszkolonym pracownikiem wymiaru sprawiedliwości.

Czynności egzekucyjne podejmują komornicy sądowi będący pracownikami wymiaru sprawiedliwości w Austrii, którzy nie działają ani jako samozatrudnione osoby fizyczne, ani jako pełnomocnicy czy tzw. pomocnicy wykonawczy (*Erfüllungsgehilfe*) egzekwującego wierzyciela. W dużym stopniu działają oni niezależnie aż do pomyślnego lub niepomyślnego zakończenia postępowania egzekucyjnego.

Wierzyciela wzywa się do składania wniosków wyłącznie wówczas, gdy bez nich sąd lub komornik sądowy nie jest w stanie kontynuować postępowania lub gdy prowadzenie postępowania wiąże się z kosztami. Wierzyciel może jednak dostarczyć we wniosku dodatkowe informacje: na przykład w przypadku egzekucji z wynagrodzenia za pracę może on zrezygnować ze złożenia przez pracodawcę dłużnika oświadczenia o istnieniu wynagrodzenia i jego wysokości; w przypadku egzekucji z rzeczy ruchomej, jeżeli nie zastano dłużnika, może on zrezygnować z przymusowego otwarcia mieszkania pociągającego za sobą koszty ślusarskie.

3 Jakie warunki muszą być spełnione, aby można było wydać tytuł wykonawczy?

3.1 Postępowanie

Egzekucja świadczeń pieniężnych

Postępowanie egzekucyjne obejmuje dwa etapy: wydanie zgody na egzekucję i samą egzekucję.

Wydanie zgody na wszczęcie egzekucji wymaga wniosku wierzyciela, w którym dokonuje on wyboru środków egzekucyjnych. Jeżeli wierzyciel dochodzi wierzytelności od przedsiębiorcy, zazwyczaj wybiera egzekucję z rzeczy ruchomych oraz przedstawienie wykazu składników majątku. W toku postępowania komornik sądowy dąży do uzyskania zaspokojenia wierzytelności, a jeżeli mu się to nie uda – dokonuje zajęcia znalezionych u dłużnika rzeczy. Jeżeli ich wartość nie pokrywa całej dochodzonej wierzytelności, komornik wzywa dłużnika do przedstawienia wykazu, w którym dłużnik obowiązany jest ujawnić cały swój majątek.

Jeżeli wierzyciel dochodzi wierzytelności od konsumenta, zazwyczaj wybiera egzekucję z rzeczy ruchomych, egzekucję z wynagrodzenia oraz przedstawienie wykazu majątku. Wierzyciel może zdecydować się na egzekucję z wynagrodzenia za pracę, nawet jeśli nie wie, gdzie dłużnik jest zatrudniony lub od kogo otrzymuje wynagrodzenie. Jeżeli wierzyciel nie posiada takich informacji, musi znać datę urodzenia dłużnika; za pośrednictwem Głównego Stowarzyszenia Austriackich Instytucji Ubezpieczenia Społecznego *(Hauptverband der österreichischen Sozialversicherungsträger)* sąd dokonuje wówczas identyfikacji instytucji wypłacającą wynagrodzenie (*bezugsauszahlende Stelle*). Pierwszy krok polega na zajęciu i przekazaniu wynagrodzenia

dłużnika. Jeżeli to się powiedzie, egzekucja z rzeczy ruchomych przeprowadzana jest wyłącznie na wniosek wierzyciela. Następnie komornik sądowy podejmuje działania zmierzające do zaspokojenia wierzytelności, a jeżeli mu się to nie uda – dokonuje zajęcia znalezionych u dłużnika rzeczy. Jeżeli ich wartość nie pokrywa całej dochodzonej wierzytelności, komornik wzywa dłużnika do przedstawienia wykazu, w którym dłużnik obowiązany jest ujawnić cały swój majątek.
Złożenie wniosku o wszczęcie egzekucji wymaga od wierzyciela skorzystania z formularza (E-Antr 1) lub złożenia go w postaci sformatowanej. Złożenie wniosku o wszczęcie egzekucji nie wymaga udziału profesjonalnego pełnomocnika (adwokata).

3.2 Główne warunki

Aby można było przeprowadzić egzekucję, wierzyciel wnioskujący musi posiadać tytuł egzekucyjny, tj. nadające się do egzekucji orzeczenie. Ponadto wymagane jest uzyskanie klauzuli wykonalności, którą nadaje właściwy organ w postępowaniu klauzulowym. Wierzyciel musi również znać adres dłużnika; datę urodzenia musi podać tylko wówczas, gdy ma zamiar wnieść o wszczęcie egzekucji z wynagrodzenia, ale nie wie, która instytucja to wynagrodzenie wypłaca.

4 Przedmiot i charakter środków egzekucyjnych

4.1 Jakie składniki majątku mogą podlegać egzekucji?

Dłużnik odpowiada za zobowiązania całym swoim majątkiem, o ile majątek taki nie jest wyłączony spod zajęcia. Postępowanie egzekucyjne obejmuje jednak tylko te składniki majątku, o egzekucję których wniósł wierzyciel i które w związku z tym wymienił we wniosku o wszczęcie egzekucji. W przypadku egzekucji z rzeczy ruchomych wystarczy jednak wnieść o zajęcie wszystkich rzeczy znajdujących się we władaniu dłużnika; jeżeli chodzi o egzekucję z wierzytelności, wierzyciel musi wskazać tzw. dłużnika trzeciego, u którego znajdują się wierzytelności dłużnika, natomiast gdy chodzi o egzekucję z wynagrodzenia za pracę mamy do czynienia z wyjątkiem. Wierzyciel może oświadczyć, że nie zna dłużnika trzeciego. Informacje o nim sąd może uzyskać od Głównego Stowarzyszenia Austriackich Instytucji Ubezpieczenia Społecznego, jeżeli wierzyciel poda jego datę urodzenia.
Wierzyciel może również wnieść o egzekucję z wierzytelności innych niż wierzytelności z wynagrodzenia za pracę lub udziału dłużnika w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością. Jeżeli dłużnik jest właścicielem nieruchomości – wierzyciel egzekwujący może wnieść o ustanowienie hipoteki przymusowej, zarządu przymusowego i przymusowej licytacji.
Składniki majątku dłużnika wyłączone spod egzekucji wymieniono w podsekcji „Ograniczenia egzekucji”.

4.2 Jakie skutki mają środki egzekucyjne?

Skutki zastosowania środków egzekucyjnych zależą od tytułu egzekucyjnego.
Egzekucja z rzeczy ruchomych:
na rzeczach podlegających zajęciu komornik sądowy ustanawia zastaw; zostają one zlicytowane.
Egzekucja z wierzytelności, w szczególności z wynagrodzenia za pracę:
na wierzytelności ustanawia się zastaw. Dłużnik nie może rozporządzać swoją wierzytelnością, a w szczególności nie może jej ściągnąć. Wierzytelność – w zakresie, w jakim podlega zajęciu – przekazuje się wierzycielowi.
Przymusowa sprzedaż nieruchomości w drodze licytacji:
na nieruchomości ustanawia się hipotekę. Od chwili dokonania wpisu o wszczęciu licytacji w księdze wieczystej czynności prawne dokonane przez dłużnika odnoszące się do nieruchomości i jej przynależności, a które nie należą do zakresu zwykłego zarządu, są bezskuteczne wobec wierzycieli i licytanta. Jeżeli dłużnik sprzeda nieruchomość, licytację prowadzi się nadal wobec nabywcy tej nieruchomości.
Jeżeli zobowiązany ukrywa cały swój majątek lub jego część, rozporządza nim, sprzedaje go lub powoduje w nim szkodę lub powołuje się na nieistniejące zobowiązanie lub uznaje je lub w inny sposób zmniejsza wartość swojego majątku w sposób rzeczywisty lub pozorny i w ten sposób utrudnia zaspokojenie wierzyciela w toku egzekucji lub zawisłego postępowania egzekucyjnego lub zmniejsza prawdopodobieństwo jego zaspokojenia, spotkają go sankcje przewidziane w prawie karnym. Podobnie zobowiązany podlega odpowiedzialności karnej, jeżeli zniszczy, uszkodzi, zniekształci rzecz, która została urzędowo zajęta lub którą objęto w posiadanie, uniemożliwi korzystanie z takiej rzeczy lub odłączy jej część składową.

4.3 Jak długo obowiązują takie środki?

Egzekucję należy kontynuować do chwili jej pomyślnego zakończenia lub do jej umorzenia, na przykład do chwili, w której dłużnik spłaci wierzycielowi dług w toku postępowania egzekucyjnego. W wyjątkowych przypadkach postępowanie egzekucyjne można zakończyć wcześniej, na przykład kiedy wierzyciel wniesie o wszczęcie egzekucji z wynagrodzenia za pracę, a dłużnik zmieni miejsce pracy.
W kodeksie postępowania egzekucyjnego przewidziano również możliwość zawieszenia postępowania egzekucyjnego. Może to nastąpić w szczególności w przypadku wytoczenia powództwa o unieważnienie lub stwierdzenie bezskuteczności tytułu egzekucyjnego, wniesienia o umorzenie egzekucji, wytoczenia powództwa przeciw egzekucyjnego (zobacz sekcja 4), zaskarżenia decyzji sądu o wyrażeniu zgody na prowadzenie egzekucji, złożenia skargi na przebieg egzekucji lub wniesienia o uchylenie lub zmianę prawomocnie nadanej klauzuli wykonalności.

5 Czy istnieje możliwość odwołania od takiego środka?

Zgoda na wszczęcie egzekucji (określane w Austrii terminem *Exekutionsbewilligung*) może zostać zaskarżona. Właściwy w tym zakresie jest sąd odwoławczy (wyższy sąd krajowy, *übergeordnetes Landesgericht*), ale decyzję tę skarży się za pośrednictwem sądu pierwszej instancji (sądu rejonowego, *Bezirksgericht)*. Środek zaskarżenia należy wnieść w terminie 14 dni. Co do zasady obowiązuje tu przymus adwokacki. Postępowanie odwoławcze jest w całości postępowaniem pisemnym, w którego toku obowiązuje zakaz powoływania się na nowe fakty i dowody.
Na okoliczność, że dłużnik w toku postępowania spłacił dochodzoną należność, można się powołać w sprzeciwie (*Oppositionsantrag*) lub w powództwie przeciw egzekucyjnym (nie zaś w ramach zaskarżenia zgody na prowadzenie egzekucji). Powództwo należy wnieść do sądu, który wydał zgodę na wszczęcie egzekucji. Jednocześnie z tym powództwem można wnieść o odroczenie egzekucji. Jeżeli powództwo zostało prawomocnie uwzględnione, postępowanie egzekucyjne ulega umorzeniu z urzędu.
Jeżeli zgodę na wszczęcie egzekucji została wydana w prowadzonym w tym przedmiocie postępowaniu uproszczonym, oznacza to, że udzielono jej wyłącznie na podstawie danych dostarczonych przez wnioskodawcę. W tym przypadku dłużnik, wnosząc zażalenie, może wskazać na brak tytułu egzekucyjnemu opatrzonego klauzulą wykonalności lub że tytuł egzekucyjny nie odpowiada danym zawartym we wniosku o wszczęcie egzekucji. Zażalenie należy wnieść do sądu, który w pierwszej instancji wydał zgodę na prowadzenie egzekucji. W przypadku wniesienia sprzeciwu, sąd bada, czy istnieje tytuł egzekucyjny obejmujący dochodzoną wierzytelność. Termin na wniesienie sprzeciwu wynosi czternaście dni.

6 Czy istnieją ograniczenia dotyczące wykonywania orzeczeń, w szczególności odnoszące się do ochrony dłużnika lub terminów?

Ograniczenia egzekucji

Co do zasady egzekucja ograniczona jest zasadą, zgodnie z którą niedopuszczalne jest egzekwowanie z majątku dłużnika w większym zakresie niż jest to według sądu, który zatwierdził egzekucję, konieczne do realizacji dochodzonej wierzytelności.
Przepisy prawa przewidują pewne ograniczenia egzekucji w odniesieniu do konkretnych osób lub zrzeszeń osób:
majątek przedsiębiorstwa świadczącego usługi związane z transportem publicznym, które pozostaje pod nadzorem państwa, może podlegać czynnościom egzekucyjnym, które zakłócają świadczenie takich usług, wyłącznie za zgodą organu sprawującego nadzór nad tym przedsiębiorstwem;

przed przeprowadzeniem czynności egzekucyjnej skierowanej przeciwko osobie będącej w służbie federalnych sił zbrojnych lub policji federalnej o udzieleniu zgody na wszczęcie egzekucji należy zawiadomić starszego funkcjonariusza będącego przełożonym tej osoby;
podjęcie czynności egzekucyjnej w budynkach wojskowych dopuszczalne jest wyłącznie w obecności personelu wojskowego, po uprzednim zawiadomieniu komendanta budynku;
czynności egzekucyjne dotyczące osób objętych w Austrii immunitetem na podstawie prawa międzynarodowego, jak również rzeczy i pomieszczeń należących do tych osób, można przeprowadzić wyłącznie za pośrednictwem Federalnego Ministerstwa Sprawiedliwości w porozumieniu z Federalnym Ministerstwem Europy, Integracji i Spraw Zagranicznych;
na egzekucję wobec gminy lub instytucji publicznej lub charytatywnej można zezwolić w celu odzyskania wierzytelności finansowych wyłącznie w odniesieniu do tych składników majątku, które można wykorzystać w celu zaspokojenia wierzyciela, nie naruszając interesów publicznych chronionych przez taką instytucję. Nie dotyczy to egzekucji służącej realizacji umownego prawa zastawniczego.
Ponadto w celu ochrony dłużnika niektóre składniki majątku są obligatoryjnie wyłączone spod egzekucji, na przykład:
Egzekucja z rzeczy ruchomych:
rzeczy zapewniające możliwość skromnego utrzymania się, przeznaczone do użytku osobistego lub do użytku w gospodarstwie domowym;
rzeczy niezbędne do szkolenia zawodowego oraz do wykonywania zawodu, jak również szkolne pomoce naukowe;
zapasy żywności i opału wystarczające na okres czterech tygodni, by pokryć potrzeby dłużnika i członków rodziny zamieszkujących z nim we wspólnym gospodarstwie domowym;
zwierzęta domowe;
zdjęcia rodzinne, korespondencja i inne dokumenty, jak również obrączka dłużnika;
świadczenia z tytułu niepełnosprawności oraz świadczenia opiekuńcze pobierane przez dłużnika lub członków rodziny zamieszkujących z nim we wspólnym gospodarstwie domowym, jak również produkty lecznicze i urządzenia pomocnicze potrzebne do terapii medycznej;
przedmioty służące do wykonywania praktyk religijnych;
środki pieniężne do wysokości wyłączonej spod zajęcia do następnego terminu wypłaty wynagrodzenia następującego po zajęciu, jeżeli zgodnie z prawem nie można zająć dochodu dłużnika lub jeżeli jego zajęcie jest dopuszczalne wyłącznie w ograniczonym zakresie.
Komornik sądowy może również zaniechać zajęcia rzeczy o niskiej wartości, jeżeli oczywiste jest, iż zyski z kontynuowania lub wszczęcia egzekucji nie pokryją kosztów egzekucji.
W przypadku egzekucji z wierzytelności pieniężnych (egzekucji z wynagrodzenia):
zwrot wydatków w zakresie, w jakim pokrywają one koszty dodatkowe ponoszone w toku wykonywania działalności zawodowej;
środki z pomocy społecznej przyznane w celu pokrycia dodatkowych kosztów związanych z niepełnosprawnością lub opieką długoterminową, np. zasiłek opiekuńczy;
środki z pomocy społecznej umożliwiające zapłatę czynszu lub pokrycie innych wydatków związanych z gospodarstwem domowym;
zasiłek rodzinny;
niektóre świadczenia przysługujące na podstawie ustawy w związku z narodzinami dziecka, w szczególności jednorazowy dodatek z tytułu opieki na dzieckiem;
niektóre rodzaje pomocy przyznanej przez publiczne służby zatrudnienia;
zwrot kosztów od organów zabezpieczenia społecznego.
W szczególności zajęciu nie podlegają:
świadczenia rzeczowe przyznane zgodnie z przepisami prawa ubezpieczeń społecznych;
roszczenie o podział majątku wspólnego małżonków lub oszczędności zgromadzonych w trakcie trwania małżeństwa w zakresie, w jakim nie zostało ono uznane lub stwierdzone w umowie ani w ugodzie bądź dochodzone przed sądem.
Dochody z pracy, świadczenia emerytalne i zasiłek dla bezrobotnych, którego celem jest zrekompensowanie czasowego pozostawania bez pracy lub zmniejszenia zdolności do pracy, podlegają zajęciu w ograniczonym zakresie. Część niepodlegająca zajęciu („minimalne środki utrzymania”, *Existenzminimum*) zależy od wysokości dochodów oraz od zakresu obowiązków alimentacyjnych ciążących na dłużniku. Kwoty niepodlegające zajęciu, których wysokość jest corocznie indeksowana, zamieszono w tabelach na stronie internetowej Federalnego Ministerstwa Sprawiedliwości (http://www.justiz.gv.at/web2013/html/default/2c9484852308c2a60123ec387738064b.de.html). Prawo uwzględnia szczególne potrzeby dłużnika lub jego wierzyciela w konkretnych przypadkach, umożliwiając – na podstawie stosownego wniosku – zwiększenie lub zmniejszenie w pewnych okolicznościach wysokości niepodlegającej zajęciu kwoty. Jeżeli egzekucja dotyczy roszczenia alimentacyjnego, wysokość kwoty niepodlegającej zajęciu zmniejsza się co do zasady o 25%.
Ponadto ustawa o prawie najmu (Mietrechtsgesetz, MRG) – w odniesieniu do tytułu egzekucyjnego dotyczącego opróżnienia lokalu – zapewnia ochronę dłużnika polegającą na konieczności odroczenia eksmisji, jeżeli w jej wyniku najemca stałby się bezdomny.
Terminy dotyczące egzekucji
W odniesieniu do wniosków o wszczęcie egzekucji nie obowiązują żadne terminy, z wyjątkiem sytuacji szczególnych (egzekucyjny nakaz eksmisji zgodnie z § 575 austriackiego kodeksu postępowania cywilnego – ZPO). Dłużnik może jednak sprzeciwić się egzekucji, podnosząc zarzut przedawnienia. Ustawowy termin przedawnienia roszczeń stwierdzonych prawomocnym tytułem egzekucyjnym („roszczenia stwierdzone wykonalnym orzeczeniem”) (*Judikatsschulden*) wynosi co do zasady 30 lat od chwili uprawomocnienia się tytułu egzekucyjnego. Jeżeli tytuł egzekucyjny dotyczy praw osób prawnych prawa publicznego lub prywatnego, termin przedawnienia zostaje wydłużony do 40 lat. Istnieje jednak wyjątek dotyczący świadczeń zapadalnych w przyszłości, jeżeli przepisy ogólne dotyczące przedawnienia przewidują krótszy termin przedawnienia.
Bieg przedawnienia zostaje przerwany wskutek udzielenia prawomocnej zgody na wszczęcie egzekucji i rozpoczyna się na nowo z chwilą podjęcia ostatniej czynności egzekucyjnej lub z chwilą zakończenia postępowania egzekucyjnego.
W niektórych przypadkach obowiązują tymczasowe zakazy składania kolejnych wniosków o wszczęcie egzekucji lub kontynuowania postępowania egzekucyjnego:
jeżeli w ramach egzekucji z rzeczy ruchomych nie znaleziono u dłużnika rzeczy podlegających zajęciu, sąd wyda zgodę na wszczęcie egzekucji z rzeczy ruchomych na wniosek innego wierzyciela lub na dokonanie nowego zajęcia jednak dopiero po upływie sześciu miesięcy od ostatniej nieudanej próby zajęcia, chyba że ostatnia próba zajęcia była obiecująca;
wierzyciel jest uprawniony do złożenia wniosku o wszczęcie egzekucji z wynagrodzenia za pracę przeciwko nieznanej osobie trzeciej dopiero po upływie roku od dnia wydania zgody na wszczęcie egzekucji z rzeczy ruchomych; termin ten nie wiąże wierzyciela, jeżeli uprawdopodobni on, iż dopiero po złożeniu wniosku o udzielenie zgody na egzekucję z rzeczy ruchomych dowiedział się, że dłużnikowi przysługują podlegające zajęciu wierzytelności z tytułu wynagrodzenia za pracę. Dłużnik jest zobowiązany do przedstawienia uaktualnionego wykazu składników majątku, jeżeli wierzyciel uprawdopodobni, że dłużnik nabył składniki majątku, lub jeżeli upłynął ponad rok od ostatniego przedstawienia wykazu tych składników;

kodeks postępowania egzekucyjnego przewiduje również terminy mające na celu zapewnienie szybkiego przebiegu postępowania. Komornik sądowy musi zatem wyznaczyć pierwszą czynność w ciągu czterech tygodni i powiadomić wierzyciela o jej dokonaniu lub o napotkanych przeszkodach najpóźniej w terminie czterech miesięcy. Zastaw egzekucyjny (*das exekutive Pfandrecht*), przyznany wierzycielowi w wyniku egzekucji z rzeczy ruchomych dłużnika, wygasa po upływie dwóch lat, jeżeli postępowanie dotyczące spieniężenia nie było należycie prowadzone.

Ta strona jest częścią portalu Twoja Europa.
Państwa opinia na temat przydatności przedstawionych informacji jest dla nas ważna.

Ostatnia aktualizacja: 16/12/2020
Za wersję tej strony w języku danego kraju odpowiada właściwy punkt kontaktowy Europejskiej Sieci Sądowej (EJN). Tłumaczenie zostało wykonane przez służby Komisji Europejskiej. Jeżeli właściwy organ krajowy wprowadził jakieś zmiany w wersji oryginalnej, mogły one jeszcze nie zostać uwzględnione w tłumaczeniu. ESS ani Komisja Europejska nie ponoszą odpowiedzialności za wszelkie informacje, dane lub odniesienia zawarte w tym dokumencie. Informacje na temat przepisów dotyczących praw autorskich, które obowiązują w państwie członkowskim odpowiedzialnym za niniejszą stronę, znajdują się w informacji prawnej.